

Onwillekeurig moest hij denken aan oudoom Roeland, de zonderling in de familie, broer van zijn opa aan vaderskant, over wie het verhaal ging dat hij niet wilde dat zijn zeven verhuisdozen waarin zijn hele leven en al zijn bezittingen waren samengebracht, uitgepakt zouden worden toen hij op zijn vierentachtigste met lichte dwang en onder luid protest werd ondergebracht in een verzorgingshuis. Vanaf zijn zestiende, toen hij aanmonsterde op de grote vaart, had hij overal en nergens gewoond. Waar hij rondzwierf, in welke landen hij langere tijd verbleef en hoe hij de kost verdiende, bleef voor zijn familie al die tijd een raadsel en men had het opgegeven daarnaar te vragen, want je kreeg toch nooit antwoord. De verhuisdozen mochten in ieder geval onder geen beding worden uitgepakt, want oudoom Roeland had nadrukkelijk laten weten dat hij niet van plan was lang in het verzorgingshuis te blijven. Hij was slechts op doorreis.

Floris ziet de verhuishwagen de straat in rijden. Even later stappen drie verhuizers uit, jonge mannen nog. Ze lopen energiek over het grindpad naar de voordeur, maar nog voordat ze kunnen aanbellen heeft hij de deur al opengedaan. De verhuizers tellen het aantal dozen, stellen vast dat drie kasten en twee bedden moeten worden gedemonteerd, slaan de aangeboden koffie niet af en beginnen daarna te sjouwen. Floris kijkt met verbazing toe hoe efficiënt zij te werk gaan. Vroeg in de middag worden zijn spullen in zijn nieuwe woning aan de rand van een dorp tien kilometer verderop uitgeladen.

Hij betreft een klein vrijstaand huis waar nog wel het een en ander aan moet worden verbouwd, maar daar ziet hij niet tegenop. De tuin moet onder handen worden genomen. Het gras is hoog opgeschoten en de struiken moeten nodig worden gesnoeid. Het zal hem afleiding

geven. De gebeurtenissen liggen nog vers in zijn geheugen en een beetje klussen in zijn nieuwe huis zal hem goeddoen. De komende dagen wil hij zoveel mogelijk verhuisdozen uitpakken. Hij zal beginnen met de inrichting van de woonkamer. Naar zijn nieuwe adres zijn al kaarten gestuurd met lieve en bemoedigende woorden. Vrienden wensen hem veel geluk in zijn nieuwe huis en met zijn nieuwe leven. Woorden om je aan te verwarmen, dat wel, maar een nieuw leven...? Mensen zeggen soms maar wat. Een nieuw leven beginnen lijkt hem even onmogelijk als onwenselijk. Alsof het verleden er niet toe doet en maar beter zo snel mogelijk weggemoffeld kan worden zodat het geen last wordt die je dagelijks meezeult. Je zou jezelf trouwens ook de toegang ontzeggen tot alle mooie beelden, geluiden en geuren uit dat verleden. Als je, zoals oudoom Roeland, verhuist naar een plek waar een ander licht schijnt, een andere taal wordt gesproken en mensen een andere kleur hebben, betekent een verhuizing een grote verandering in je leven. Voor Floris is dat echter niet het geval. Voor de meeste mensen niet, denkt hij, want de grootste verandering heeft dikwijls al plaatsgevonden voorafgaand aan de verhuizing: je bent van baan veranderd, hebt een echtscheiding achter de rug, een nieuwe liefde ontmoet of je kunt de hypotheek niet meer betalen.

Een week na de verhuizing vindt Floris voor het eerst de rust om zich op een avond in een gemakkelijke stoel te nestelen met een glas wijn onder handbereik. Uit een van de verhuisdozen was eerder die dag een boek met afbeeldingen van schilderijen van Egon Schiele tevoorschijn gekomen. Hij herinnert zich nog heel goed dat Ella dat boek per se wilde kopen.

Ze zijn in Wenen in het Leopold Museum en kijken als betoverd naar een zelfportret van Egon Schiele. Floris schrikt van de indringende gelaatsuitdrukking, Ella noemt die kwetsbaar. Als ze voor *Die Umarmung* staan, kan Ella zich daar niet van losmaken. *Umschlingung*,